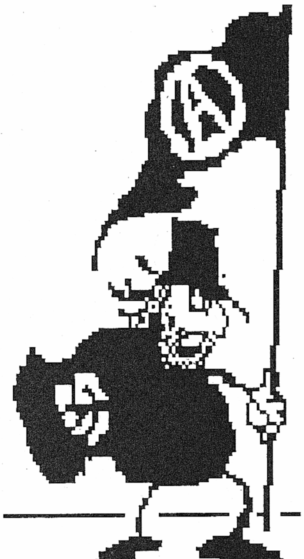

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Στις 12/9/2001, η γαλλική Liberation είχε γράψει «Είμαστε (οι Γάλλοι) όλοι Νεοϋορκέζοι». Στις 12/3/2004, έγραψε «είμαστε όλοι Μαδριλένοι». Την επομένη των βομβιστικών επιθέσεων κατά της Καμπούλ και της Βαγδάτης, ΔΕΝ ΕΒΓΑΛΕ ΑΧΝΑ !

Ουδέν σχόλιον...

ΑΘΗΝΑ, 20 ΜΑΡΤΗ 2004 - τεύχος 246

ΙΡΑΚ
ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΑΣΗΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΠΟΥ ΗΔΗ ΕΧΕΙ ΕΙΣΕΛΘΕΙ ΣΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ

Στις 20/3/2004 συμπληρώνεται ο πρώτος χρόνος της τελευταίας φάσης του πολέμου στο Ιράκ. 14 χρόνια μετά την έναρξη του πολέμου (Αύγουστος 1990), ο εχθρός έχει καταλάβει αρκετά στρατηγικά σημεία στο ιρακινό έδαφος, απέχει πολύ, ωστόσο, από το να θέσει την χώρα υπό τον έλεγχό του.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η αλαματώδης ανάπτυξη της ευρωπαϊκής βιομηχανίας στις αρχές του 20ου αιώνα οδήγησε τις χώρες της σ' έναν ανελέητο μεταξύ τους ανταγωνισμό για τον έλεγχο των ενεργειακών πηγών, δηλαδή των πετρελαϊκών κοιτασμάτων, αφού το κάρβουνο της ευρωπαϊκής ηπείρου δεν επαρκούσε για την λειτουργία των εργοστασίων της, ενώ παράλληλα η εμφάνιση και η ραγδαία διάδοση του αυτοκινήτου, κι αργότερα του αεροπλάνου, απαιτούσαν όλο και μεγαλύτερες ποσότητες υγρών καυσίμων.
Φυσικά, η τσαρική Ρωσσία και - αργότερα - η Σοβιετική Ένωση απαγόρευσαν από την αρχή την πρόσβαση των Δυτικο-Ευρωπαίων στα πετρέλαια της Κασπίας και της Μαύρης Θάλασσας.
Η Γερμανία και η Γαλλία ασφυκτιούσαν κυριολεκτικά. Η πρώτη, λοιπόν, επέλεξε, ως λύση του ενεργειακού της προβλήματος, τον πόλεμο. Η δεύτερη, επέλεξε την συμμαχία με την Βρεταννία, προκειμένου να αντιμετωπίσει αφ' ενός την ενεργειακή της κρίση και αφ' ετέρου την γερμανκή απειλή.
Η Βρεταννία, λοιπόν, αναδεικνύεται σε ηγέτιδα δύναμη των χωρών της δυτικής Ευρώπης και σε κύριο αντίπαλο των χωρών της κεντρικής ευρωπαϊκής ηπείρου, που συσπειρώνονται γύρω από την Αυστρουγγαρία και, αργότερα, την Γερμανία.
Στα επόμενα χρόνια - τόσο στην διάρκεια των δυο πολέμων, όσο και στην διάρκεια των ειρηνικών περιόδων - οι άξονες της αντιπαράθεσης (οικονομικής, διπλωματικής, στρατιωτικής) μεταξύ των δυο αντιπάλων στρατοπέδων διαγράφονται σαφώς : Προς Βορρά, ισχυρή αμυντική γραμμή, με σκοπό την αποτροπή των όποιων επεκτατικών διαθέσεων της ΕΣΣΔ. Προς Νότο, πλήρης έλεγχος της Μεσογείου και της Διώρυγας του Σουέζ, με στόχο την εξασφάλιση της ελεύθερης ναυσιπλοϊας, κυρίως των πετρελαιοφόρων. Προς Ανατολάς, πλήρης έλεγχος των πλουσίων πετρελαϊκών αποθεμάτων της Αραβικής Χερσονήσου και του Περσικού Κόλπου.
Η ιστορία είναι γνωστή. Θα περιοριστούμε, λοιπόν, να αναφέρουμε μόνο κάποια - κατά την άποψή μας - γεγονότα, τα οποία εξακολουθούν να επηρεάζουν τις εξελίξεις στο Ιράκ :
- Διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, κήρυξη της "ανεξαρτησίας" των αραβικών κρατών της Αραβικής χερσονήσου, μεταξύ των οποίων και του Ιράκ, υπό τον άμεσο ή έμμεσο έλεγχο των Βρεταννών.
- Μετά τον Α΄, οι Γερμανοί χάνουν και τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.
- Το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου σημαίνει και το τέλος της "Μεγάλης" Βρεταννίας. Δυο είναι οι νικητές του πολέμου : ΗΠΑ και ΕΣΣΔ.
- Οι κομμουνιστές του Μάο Τσε Τουνγκ επικρατούν στην Κίνα.

- Με την "βοήθεια" των ΗΠΑ, "ανασυγκροτούνται" οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης, προκειμένου να ανακόψουν την προς τα νοτιοδυτικά προέλαση των Σοβιετικών. Στους αντίποδες, η ηττημένη Ιαπωνία - η πρώτη χώρα, στην ιστορία, που έχει πληγεί από ατομικές βόμβες - "ανασυγκροτείται" κι αυτή, προκειμένου να χρησιμεύσει ως βάση των αμερικανικών στρατευμάτων που θα ανακόψουν τον δρόμο της Λαϊκής Κίνας προς τον Ειρηνικό.
- Ιδρύεται η Οργάνωση του Βορειο-Ατλαντικού Συμφώνου (North Atlantic Treaty Organisation), το γνωστό μας ΝΑΤΟ, ως μέσο αντιμετώπισης της στρατιωτικής ισχύος της ΕΣΣΔ και των "δορυφόρων" της, που συγκροτούν το Σύμφωνο της Βαρσοβίας.
- Ο "Ψυχρός Πόλεμος" εγκαινιάζεται με τον Θερμό Πόλεμο της Κορέας (πρώτη νίκη των ΗΠΑ), προχωρεί με τον Θερμότερο - και πιο μακρόχρονο - Πόλεμο του Βιετνάμ (πρώτη ήττα των ΗΠΑ), ξεπερνάει σχετικά εύκολα την Κρίση της Κούβας (ισοπαλία ΗΠΑ - ΕΣΣΔ) και σιγά - σιγά αρχίζει να "κρυώνει, καθώς ο Χρουστσώφ και - με ελάχιστες εξαιρέσεις - οι διάδοχοί του εμφανίζονται όλο και πιο υποχωρητικοί απέναντι στις αμερικανικές πιέσεις. Οι ΗΠΑ, έχοντας ηττηθεί κατά κράτος στο Βιετνάμ και έχοντας αποτύχει να ανατρέψουν το κομμουνιστικό καθεστώς του Castro, αναγκασμένες να ανεχθούν την διείσδυση των Σοβιετικών σε μια σειρά αφρικανικών χωρών και την αύξηση της σοβιετικής επιρροής σε κάποιες χώρες της Μέσης Ανατολής (Νότια Υεμένη, Συρία, νασσερική Αίγυπτο), περνούν στην αντεπίθεση ενισχύοντας τις κάθε είδους (από ναζιστικές μέχρι σοσιαλδημοκρατικές) αντικομμουνιστικές κινήσεις στην ΕΣΣΔ, στις "δορυφόρες" χώρες (Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία κ.λπ.), καθώς και σε μια σειρά χωρών που συνορεύουν με την Σοβιετική Ένωση.
- Στην Μέση Ανατολή, οι ΗΠΑ επιλέγουν, ως κύριο σύμμαχο και χωροφύλακά τους στην περιοχή, το Ισραήλ. Αυτό δημιουργεί ακόμη πιο έντονα αντιαμερικανικά αισθήματα στους Άραβες, καθώς το Ισραήλ, χάρη στην παντοειδή υποστήριξη των ΗΠΑ, διεξάγει με επιτυχία μια σειρά πολεμικών επιχειρήσεων, διευρύνει τα σύνορά του αρπάζοντας την γη των Παλαιστινίων και προχωρεί στην εγκατάσταση Εβραίων αποίκων στα κατεχόμενα εδάφη της Παλαιστίνης, της Συρίας (υψώματα του Γκολάν), του νοτίου Λιβάνου.
- Ο αντιαμερικανισμός γρήγορα εξαπλώνεται στις αραβικές χώρες της βόρειας Αφρικής. Οι ΗΠΑ αντιδρούν στηρίζοντας τυραννικά καθεστώτα (όπως το μοναρχικό καθεστώς του Μαρόκου), ανατρέποντας μη-αρεστές κυβερνήσεις (όπως του Νάσσερ στην Αίγυπτο) ή εισβάλλοντας σε "εχθρικές" χώρες (όπως στον Λίβανο) και βομβαρδίζοντας (όπως στην Λιβύη και στο Σουδάν).
- Σε κάποιες άλλες περιοχές, ωστόσο, οι ΗΠΑ αντιδρούν διαφορετικά. Έτσι, στο Αφγανιστάν και στην ευρύτερη περιοχή του Καυκάσου, υποστηρίζουν κάποιες - κυρίως ισλαμικές - κινήσεις και εθνικές μειονότητες, τις εξοπλίζουν και τις χρησιμοποιούν ως ένοπλη δύναμη κατά της ΕΣΣΔ ή κάποιων άλλων χωρών που αντιδρούν στον επεκτατισμό τους (π.χ., Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν εναντίον των σοβιετικών στρατευμάτων και των φιλοσοβιετικών τμημάτων του πληθυσμού - ομάδες Κούρδων (Ταλαμπανί, Μπαρζανί), προκειμένου να πιέσουν την Τουρκία - ομάδες Τσετσένων αυτονομιστών - ισλαμικές πληθυσμιακές ομάδες στην νότια Κίνα).
- Στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν ως "δύναμη κρούσης" το Ισραήλ. Μεταξύ των πολλών επιχειρήσεων που αναλαμβάνουν οι Ισραηλινοί, είναι και ο βομβαρδισμός και καταστροφή του πειραματικού πυρηνικού αντιδραστήρα του Ιράκ.
- Το 1989, η Σοβιετική Ένωση καταρρέει. Εκτός των άλλων συνεπειών της, η διάλυση της ΕΣΣΔ προκαλεί έντονα αισθήματα απογοήτευσης σ' εκείνους που αγωνίζονταν να μην υποκύψουν στις επεκτατικές διαθέσεις των ΗΠΑ, ενώ οι τελευταίες αποφασίζουν πως έφτασε η ώρα να επιβάλουν την κοσμοκρατορία τους.

ΜΕΤΑ ΤΟ 1989

Οι εξελίξεις είναι κυριολεκτικά ραγδαίες. Έναν μόλις χρόνο μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ, οι ΗΠΑ "βάζουν στο μάτι" την περιοχή του Περσικού Κόλπου. Δίνουν στο Κουβέϊτ το "πράσινο φως" για την άντληση πετρελαίου από κοιτάσματα, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων βρίσκεται στο υπέδαφος του Ιράκ. Το Ιράκ υποχρεώνεται να αντιδράσει δυναμικά και εισβάλλει στο γειτονικό - πρώην βρετανικό και νυν αμερικάνικο προτεκτοράτο - κρατίδιο του Κουβέϊτ. Στις αρχές του 1991, οι ΗΠΑ, "υπό την αιγίδα του ΟΗΕ" και επικεφαλής μιας "συμμαχίας" στην οποία συμμετέχουν όλες οι "προηγμένες" χώρες (Ευρωπαϊκή Ένωση, Καναδάς, Αυστραλία, Ιαπωνία), αναλαμβάνουν την "απελευθέρωση" του Κουβέϊτ και την διεθνή (πολιτική και οικονομική) απομόνωση του Ιράκ (επιβολή εμπάργκο, ζώνες απαγόρευσης πτήσεων). Στόχος των ΗΠΑ φαίνεται πως είναι το πετρέλαιο, είτε προκειμένου να το πάρουν οι ίδιες "προς ιδίαν χρήση", είτε προκειμένου να απαγορεύσουν την χρησιμοποίησή του από τους υπαρκτούς ή πιθανούς αντιπάλους τους. Σύντομα, ωστόσο, αποδεικνύεται πως ο στόχος των ΗΠΑ είναι πολύ ευρύτερος, καθώς εκδηλώνουν με δυναμικό τρόπο το ενδιαφέρον τους για την περιοχή των Βαλκανίων. Οι πολεμικές επιχειρήσεις (των Αμερικανών και των Ευρωπαίων συμμάχων και συνεταίρων τους) κλιμακώνονται. Η Γιουγκοσλαβία

διαμελίζεται. Το Κοσσυφοπέδιο βρίσκεται υπό στρατιωτική κατοχή. Ο αλβανικός "μεγαλοϊδεατισμός" φουντώνει. Η Ουγγαρία είναι πια μέλος του ΝΑΤΟ, ενώ, μέχρι το τέλος του 2004, θα έχουν ενταχθεί στην βορειοατλαντική συμμαχία η Βουλγαρία και η Ρουμανία. Ο ίδιος ο ρόλος του ΝΑΤΟ μεταλάσσεται, καθώς από δύναμη αποτροπής των επιθετικών διαθέσεων του ανατολικού συνασπισμού μετεξελίσσεται σε δύναμη επιβολής της "τάξης" και της "ασφάλειας", με διευρυμένες τοπικά (εκτός ορίων ευρωπαϊκής και βόρειας αμερικανικής ηπείρου) αρμοδιότητες. Η Ρωσσία, παραδοσιακός επικυρίαρχος στα Βαλκάνια, μόλις και μετά βίας καταφέρνει να στείλει κι αυτή στο Κοσσυφοπέδιο μικρή στρατιωτική δύναμη, ενώ η - κατά τα λοιπά κομμουνιστική - Κίνα εξαργυρώνει την απαράδεκτα παθητική της στάση στο διεθνές γίγνεσθαι με την αποδοχή της ως μέλους από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου.

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2001

Τα ισχυρά χτυπήματα, που δέχονται οι ΗΠΑ στο έδαφός τους, σηματοδοτούν την αρχή μιας νέας περιόδου της ιστορίας. Αν και η ταυτότητα των δραστών παραμένει κάπως σκοτεινή (κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει την άμεση ή έμμεση συνενοχή των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ), το γεγονός ότι, για πρώτη φορά στην ιστορία τους, οι ΗΠΑ δέχονται επίθεση στο έδαφός τους, κατορθώνει μέσα σε ελάχιστο χρόνο να διαλύσει τον μύθο της παντοδυναμίας τους. Εκατομμύρια άνθρωποι, στις τέσσερεις γωνιές του πλανήτη, αισθάνονται δικαιωμένοι και ανακτούν, έστω και μερικά, την χαμένη τους αυτοπεποίθηση.
Ο τρόπος, με τον οποίο οι ΗΠΑ αντιδρούν, είναι ο αναμενόμενος. Άλλωστε, δεν έχουν και πολλές εναλλακτικές λύσεις. Η αύξηση της δύναμής τους είναι μονόδρομος. Εισβάλλουν στο Αφγανιστάν και το καταλαμβάνουν (ξανά με τις "ευλογίες" του ΟΗΕ).
Ο πόλεμος, για πρώτη φορά, χαρακτηρίζεται "πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" και ο πρόεδρος George W. Bush δηλώνει πως η εισβολή στο Αφγανιστάν δεν είναι παρά η αρχή. "Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας θα είναι δύσκολος και μακροχρόνιος", διευκρινίζει.
Οι περισσότερες κυβερνήσεις σπεύδουν να χειροκροτήσουν, ενώ οι ελάχιστες, που διαφοροποιούνται, παρακολουθούν τα τεκταινόμενα χωρίς να αντιδρούν.
Οι ηγέτες όλων των χωρών έχουν πράγματι τρομοκρατηθεί. Καταλαβαίνουν πως κάποιοι από τους υπηκόους τους συνειδητοποιούν την δύναμή τους κι ετοιμάζονται να τους ανατρέψουν. Καταλαβαίνουν πως η ωμή καταστολή δεν μπορεί να αναχαιτίσει την οργή των καταπιεσμένων λαών που ξυπνούν. Από την άλλη μεριά, γνωρίζουν καλά (και μάλιστα υπερεκτιμούν) την πολεμική και οικονομική ισχύ των ΗΠΑ. Και αντιλαμβάνονται πως ο αφορισμός του Bush "Όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας" δεν είναι απλά λόγια, αλλά σαφέστατη απειλή.

ΑΠΌ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Οι διαφορές μεταξύ των δυο πολέμων είναι σαφείς.
- Στο Αφγανιστάν, η εισβολή και η κατοχή "νομιμοποιούνται" από τον ΟΗΕ. Στο Ιράκ, αντίθετα, η εισβολή και η κατοχή της χώρας παραβιάζουν κάθε έννοια βομιμότητας.
- Στην περίπτωση του Αφγανιστάν, η "καταπολέμηση της τρομοκρατίας" αποτελεί τον μόνο λόγο της εισβολής, ενώ η "σταθεροποίηση και η αποφυγή ενός εμφυλίου πολέμου" αποτελεί πρόσθετο/βοηθητικό λόγο της συνέχισης της κατοχής. Στην περίπτωση του Ιράκ, κύριος λόγος της εισβολής, αρχικά, προβάλλεται η "αποτροπή της διάδοσης όπλων μαζικής καταστροφής", λίγες εβδομάδες αργότερα η "απελευθέρωση των Ιρακινών από το καθεστώς του Μπάαθ και του Σαντάμ Χουσεϊν", και μόνο τους τελευταίους 3-4 μήνες οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους επικαλούνται την "τρομοκρατία" ως λόγο της εισβολής. Όσο για την συνέχιση της κατοχής, ο προβαλλόμενος λόγος είναι "η προετοιμασία της μεταβίβασης της εξουσίας στους Ιρακινούς", με την σύνταξη ενός "συντάγματος" που θα μεταβάλει το πρώην ενιαίο κράτος σε "ομοσπονδιακό, διαιρεμένο ανάλογα με την εθνική ταυτότητα και την θρησκεία των διαφόρων ομάδων του πληθυσμού της χώρας", οδηγώντας έτσι τους Ιρακινούς σε έναν εμφύλιο πόλεμο που θα δικαιολογεί την διαιώνιση της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ.
- Στο Αφγανιστάν, πριν την εισβολή διεξαγόταν ένας εμφύλιος πόλεμος μεταξύ των Ταλιμπάν και της "Βόρειας Συμμαχίας", με θύματα και από τις δυο πλευρές. Στο Ιράκ, αντίθετα, το καθεστώς του σοσιαλιστικού Μπάαθ είχε καταφέρει, πολύ πριν τον πόλεμο με το Ιράν (1980-1988), να εξαλείψει τις όποιες φυλετικές και θρησκευτικές αντιθέσεις. Ανατρέχοντας κανείς σε παλιές εφημερίδες και δελτία ειδήσεων (πριν το 1990, οπότε ανέλαβε δράση η προπαγάνδα των ΗΠΑ), εύκολα διαπιστώνει ότι στο Ιράκ δεν υπήρχαν ούτε αντι-Μπααθικά αντάρτικα, ούτε βομβιστικές επιθέσεις, ούτε καν αντικυβερνητικές διαδηλώσεις.
- Στο Αφγανιστάν, πριν το 2001, επικρατούσε ένα θεοκρατικό καθεστώς. Στο Ιράκ, πριν τις 20/3/2003,

επικρατούσε ένα καθεστώς σοσιαλιστικό, το οποίο οι θρησκευτικοί ηγέτες, και των Σουνιτών και των Σιιτών, κατηγορούσαν ως "αθεϊστικό".

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Οι ομοιότητες, που παρατηρούνται ανάμεσα στις δυο περιπτώσεις, οφείλονται σε μεγάλο βαθμό στην προπαγάνδα των ΗΠΑ. Ως ΗΠΑνθρωποι, οι υπήκοοι του Bush, Jr., αδυνατούν να κατανοήσουν τις διαφορές μεταξύ «όλων αυτών των τριτοκοσμικών, βαρβάρων, λαών». Όλοι τους είναι «φανατικοί ισλαμιστές, φαλοκράτες και εχθροί της δημοκρατίας». Η ηγεσία των ΗΠΑ, καλλιεργεί αυτήν την νοοτροπία, εφ' όσον ενισχύει την «εθνική ενότητα των πολιτών των ΗΠΑ», οι οποίοι - κατ' αντιδιαστολή - αισθάνονται «πρωτοκοσμικοί, πολιτισμένοι, ανεκτικοί, υπέρμαχοι της ισότητας των φύλων και δημοκράτες» και, άρα, «ανώτεροι» (απαρνούμενοι μετά βδελυγμίας και ενόρκως την όποια καταγωγή τους). Έστω κι αν η εξουσία των ΗΠΑ γνωρίζει τις διαφορές μεταξύ των αντιπάλων της, αδυνατεί να αντιμετωπίσει τον καθένα με κάποιον ιδιαίτερο τρόπο, αφού η μόνη κατεύθυνση της πολιτικής της είναι η εγκαθίδρυση της κοσμοκρατορίας της, κατεύθυνση προς την οποία όλοι οι μη-πολίτες των ΗΠΑ είναι αντίθετοι, ανεξαρτήτως φυλής, χρώματος, γλώσσας, θρησκείας, πολιτιστικών παραδόσεων και ιδεολογικο-πολιτικών πεποιθήσεων... Το ότι, τόσο οι Αφγανοί, όσο και οι Ιρακινοί είναι Μουσουλμάνοι, δεν αποτελεί παρά ένα τυχαίο γεγονός (ας μην ξεχνάμε πως οι, εξ ίσου «εχθροί», Βορειοκορεάτες και Κουβανοί δεν ασπάζονται το Κοράνι). Αυτό το τυχαίο γεγονός, ωστόσο, συνδυαζόμενο με την υπεροπτική, ρατσιστική, προπαγάνδα της εξουσίας των ΗΠΑ, παράγει έναν αντι-Ισλαμικό Φονταμενταλισμό, ο οποίος κατορθώνει να συσπειρώσει τους αντιπάλους των ΗΠΑ γύρω από τον Ισλαμικό πόλο, ακόμη κι εκείνους που δεν είναι Μουσουλμάνοι. Με τον ίδιο, άλλωστε, τρόπο, πριν μερικές δεκαετίες, ο στείρος αντι-Κομμουνισμός της ηγεσίας/εξουσίας των ΗΠΑ είχε καταφέρει να συσπειρώσει γύρω από την Μόσχα και το Πεκίνο, σοσιαλιστές, κεντροαριστερούς, δημοκράτες αντιπάλους της βορειοαμερικάνικης - δυτικοευρωπαϊκής πολιτικής.
Φυσικά, υπάρχουν κι άλλες ομοιότητες, οφειλόμενες στις κοινές περιστάσεις και συνθήκες που αντιμετωπίζουν, τόσο οι Αφγανοί και οι Ιρακινοί, όσο και όλοι οι άλλοι λαοί που υφίστανται τις επιθέσεις των ΗΠΑ και των συμμάχων τους. Έτσι, παντού η Αντίσταση φουντώνει, περνάει από το στάδιο των αυθόρμητων επιθέσεων «αυτοκτονίας» σε πιο οργανωμένες επιχειρήσεις και αναπτύσσει την δική της πολιτική, προπαγάνδα, διπλωματία...

ΣΗΜΕΡΑ, ΕΝΑΝ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Η Ιρακινή Αντίσταση, παρά τα χτυπήματα που έχει δεχθεί (με την σύλληψη του Σαντάμ, την δολοφονία δεκάδων στελεχών του Μπάαθ, εκατοντάδων αγωνιστών όλων των πολιτικών τάσεων, χιλιάδων απλών πολιτών που αντιστέκονται στις κατοχικές δυνάμεις) και παρά την διεθνή απομόνωση, συνεχίζει την πορεία της προς την νίκη.
Ο πόλεμος θα είναι δύσκολος και μακροχρόνιος. (Σ' αυτό, ο Bush είχε δίκιο).
Το Ιράκ, όπως και το Αφγανιστάν, έχουν γίνει Βιετνάμ. Όπως, λοιπόν, τότε οι Βιετναμέζοι, έτσι και σήμερα οι Ιρακινοί, οι Αφγανοί, οι Παλαιστίνιοι... δεν έχουν άλλη δυνατότητα από την ΝΙΚΗ. Οι ΗΠΑ, οι σύμμαχοί τους κι οι ντόπιοι συνεργάτες και προδότες είναι ήδη καταδικασμένοι.

ΚΙ ΕΜΕΙΣ ; ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ ;

- ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΟΥΜΕ ΠΩΣ ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΡΕΣΒΕΙΕΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΙΚΩΝ ΤΟΥΣ ΧΩΡΩΝ ΔΕΝ ΣΥΓΚΙΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΗΓΕΤΕΣ. Το απέδειξαν τα πρόσφατα γεγονότα της Μαδρίτης. Ο «σοσιαλιστής» νικητής των εκλογών Zapatero, τρόμαξε μεν, έσπευσε δε να δηλώσει πως «Αν την ηγεσία των δυνάμεων κατοχής, την αναλάβει το ΝΑΤΟ, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, οι Ισπανοί θα παραμείνουν στο Ιράκ».
- ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ ΠΩΣ ΣΥΝΤΟΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΥΝ - είτε διαδηλώσουμε, είτε όχι - ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΧΟΥΝ ΤΟ ΙΡΑΚ, όπως συμμετέχουν και στις δυνάμεις που κατέχουν το Κοσσυφοπέδιο και το Αφγανιστάν.
- ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΩΣ - ΑΡΓΑ ή ΓΡΗΓΟΡΑ - Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΘΑ ΠΑΡΑΣΥΡΘΟΥΝ ΑΠΌ ΤΗΝ ΔΙΝΗ ΤΟΥ Γ' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΗΔΗ ΑΡΧΙΣΕΙ.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΑΠΌ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ
ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ...
ΚΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΕΥΧΕΣ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΟΠΛΑ !
ΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΜΑΣΤΕ !